

Súd: Správny súd v Bratislave
Spisová značka: BA-7Sa/79/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7020200967
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 08. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Filip Hudec
ECLI: ECLI:SK:SpSBA:2023:7020200967.2

Uznesenie

Správny súd v Bratislave v právnej veci žalobcu: A. B. C., nar. XX.XX.XXXX, bytom D. X, XXX XX D., proti žalovanému: Okresný úrad Bratislava, odbor opravných prostriedkov, referát vnútorných vecí, so sídlom Tomášikova 46, 832 05 Bratislava, v konaní o správnej žalobe vo veciach správneho trestania, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. E./XXXXXX-XXX zo dňa 12.10.2020, takto

rozhodol:

- I. Správny súd v Bratislave žalobu o d m i e t a .
- II. Žiaden z účastníkov konania n e m á právo na náhradu trov konania.

odôvodnenie:

I.
Administratívne konanie a rozhodnutie žalovaného

1. Okresný úrad Bratislava, odbor všeobecnej vnútornej správy, Tomášikova 46, 832 05 Bratislava (ďalej len „prvostupňový správny orgán“) rozhodnutím č. E./XXXXXX-XXX zo dňa 23.06.2020 (ďalej len „Rozhodnutie“) podľa § 76 ods. 1 písm. a) zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o priestupkoch“) pretože skutok, o ktorom sa koná, nie je priestupkom, zastavil konanie vo veci priestupku na úseku práva na prístup k informáciám podľa § 21a ods. 1 písm. c) zákona č. 211/2000 Z. z. o slobodnom prístupe k informáciám a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o slobode informácií“), ktoré bolo začaté na základe návrhu žalobcu zo dňa 30.08.2019 doručeného správne mu orgánu dňa 30.08.2019, ktorého sa mal podľa žalobcu dopustiť obvinený F. G. H., nar. XX.XX.XXXX, vedúci právneho odboru Inšpektorátu Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Bratislave pre Bratislavský kraj (ďalej len „obvinený“) tým, že na žiadosť zo dňa 06.08.2019 o poskytnutie informácií v zmysle zákona o slobode informácií, ako elektronické podanie so zaručeným elektronickým podpisom, ktorá bola Inšpektorátu Slovenskej obchodnej inšpekcie (ďalej len „Inšpektorát SOI“) doručená do elektronickej schránky dňa 06.08.2019 a ktorú nevybavil ako zodpovedná osoba žiadnym postupom ani spôsobom v zákonom stanovenej lehote 8 pracovných dní, teda do 16.08.2019, čím mal ako zodpovedná osoba porušiť inú povinnosť ustanovenú týmto zákonom. Prvostupňový správny orgán podľa § 79 ods. 1 zákona o priestupkoch v rozhodnutí uložil žalobcovi povinnosť uhradiť štátu trovy konania spojené s prejednaním priestupku vo výške 16 eur.

2. Proti predmetnému rozhodnutiu podal žalobca včas odvolanie. Uviedol, že zo zákona o slobode informácií vyplýva, že povinná osoba poskytuje na žiadosť informácie o aplikácii príslušných právnych predpisov v rozsahu jej pôsobnosti a žiadosť o poskytnutie informácií zo dňa 06.08.2019 obsahovala požadované sprístupnenie informácií, ktoré má povinná osoba k dispozícii, a ktoré je povinná na žiadosť poskytnúť, teda informácií, ktoré patria do základnej pôsobnosti SOI pri výkone jej kontrolnej činnosti u podnikateľského subjektu Stavebné bytové družstvo Bratislava I. Ďalej tvrdil, že povinná osoba je povinná v súlade s § 2 a § 3 ods. 1 zákona o slobode informácií sprístupňovať všetky informácie, ktoré má k dispozícii, a teda má plnú informačnú povinnosť. Konštatoval, že žiadosť o

sprístupnenie informácií spadala do rámca zákona o slobode informácií a informácia mala byť riadne sprístupnená. V opačnom prípade mala povinná osoba postupovať v súlade s § 18 ods. 2 zákona o slobode informácií a vydať rozhodnutie o nevyhovení žiadosti o sprístupnenie informácie, ktoré malo obsahovať všetky náležitosti rozhodnutia. Odpoveď povinnej osoby zo dňa 30.08.2019 však podľa jeho názoru zákonné náležitosti nemá. Mal za to, že obvinený svojím subjektívnym názorom a posúdením žiadosti o sprístupnenie informácií ako žiadosti o právne poradenstvo, a teda subjektívnym výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov ako povinná osoba porušil povinnosti vyplývajúce zo zákona o slobode informácií, keď mal poskytnúť informácie v lehote ustanovenej zákonom, resp. aplikovať postup v zmysle zákona o slobode informácií. Bol toho názoru, že týmto nezákonným konaním došlo k porušeniu práva na sprístupnenie informácií. Ďalej tvrdil, že rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7Sž/5/2016 zo dňa 14.12.2017 na ktorý poukázal obvinený a s ktorým sa stotožnil prvostupňový správny orgán nie je publikovaný v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu SR a rozhodnutí súdov SR, a preto nie je právne záväzný pre rozhodovaciu činnosť súdov a orgánov verejnej správy a navyše v tomto rozsudku sa nerozhodovalo o sprístupnenie informácií, ktoré patria do zákonnej pôsobnosti SOI pri výkone jej kontrolnej činnosti správcu bytového domu ako orgánu dozoru. Na záver uviedol, že na základe právneho a skutkového stavu a pre nespoľahlivo zistený skutkový stav správnym orgánom žiada, aby bolo Rozhodnutie zrušené a obvinený bol uznaný vinným zo spáchania priestupku podľa § 21a zákona o slobode informácií. Zároveň uviedol, že sa odvoláva aj proti rozhodnutiu v časti uloženia povinnosti uhradiť trovy konania vo výške 16 eur. Tvrdil, že je fyzická osoba s ŤZP podľa osobitného predpisu a invalidný dôchodca s priznanou invaliditou podľa osobitného predpisu, pričom invalidný dôchodok v sume 301,50 eur mesačne je jeho jediný zdroj príjmu. Z uvedených dôvodov taktiež žiadal, aby odvolací orgán v súlade s ust. § 79 ods. 3 zákona o priestupkoch rozhodol o upustení jeho povinnosti uhradiť trovy konania.

3. K predmetnému odvolaniu žalobcu sa vyjadril aj obvinený. Vo svojom vyjadrení mimo iné uviedol, že v podmienkach Slovenskej republiky nie je na mieste hovoriť o precedenčnom systéme práva, to však nijakým spôsobom nebráni správne orgánu, aby v rámci správnej úvahy pri rozhodovacej činnosti poukázal na rozhodovaciu činnosť súdov, prípadne jej závery využil pri aplikácii práva. Uvedené je podľa jeho názoru naopak žiaduce, nakoľko predmetným spôsobom je zachovaná jednota rozhodovacej praxe na všetkých stupňoch rozhodovania. So žalobcovými tvrdeniami sa nestotožnil, nakoľko povinná osoba je povinná poskytovať len informácie, ktoré má k dispozícii, t.j. nie je povinná v rámci zákonnej lehoty vypracovávať kvalitatívne nové dokumenty, či file_0.jpg

file_1.wmf

právne analýzy a posúdenia predložených dokumentov. Mal za to, že vzhľadom na obsah podanej žiadosti a celého postupu žalobcu je potrebné rozlišovať využitie zákonného práva od snahy o jeho zneužitie, ako je to v tomto prípade. Konštatoval, že pokiaľ žiadateľ žiadal vykonanie právnej analýzy jeho dokumentov v lehote niekoľko pracovných dní, mal možnosť využiť služby advokátov, resp. iné komerčné služby.

4. Žalovaný, ako odvolací orgán, preskúmal Rozhodnutie v celom rozsahu a dospel k záveru, že Rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonom o priestupkoch, zákonom o slobode informácií, ako aj správnym poriadkom a je vecne správne.

5. Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že v zistenom skutkovom stave prvostupňovým správnym orgánom nenašiel žiadne pochybenie a tento zistený skutkový stav veci zodpovedá vykonaným dôkazom. Mal za to, že prvostupňový správny orgán sa v odôvodnení Rozhodnutia vyrovnal s výsledkami dokazovania a výrok Rozhodnutia dostatočne odôvodnil, pričom zistený skutkový stav správne posúdil tak, že spáchanie skutku, o ktorom sa koná, nie je priestupkom a riadne odôvodnil, prečo skutok nie je priestupkom. Bol taktiež toho názoru, že uložená povinnosť uhradiť štátu trovy spojené s prejednávaním priestupku bola uložená v súlade so zákonom o priestupkoch. Tvrdil, že v danom prípade predmetom žiadosti žalobcu o poskytnutie informácie nebola požiadavka o poskytnutie informácie, teda poznatku v konkrétnej veci, ani údajov, ktoré bol žalobca oprávnený požadovať, ale žiadosť o poskytnutie informácie obsahovala požiadavku, ktorá predstavovala právnu radu, či vyjadrenie k aplikácii ustanovení právnych noriem. Konštatoval, že zo znenia zákona o slobode informácií však nemožno vyvodzovať, že informáciou je aj poskytovanie právneho poradenstva, resp. výkladové stanovisko k aplikácii ustanovení právnych noriem a rovnako z neho nevyplýva povinnosť, ktorá by povinnému subjektu ukladala

povinnosť vyhľadávať a následne vyhodnocovať právne predpisy z hľadiska aplikácie na žalobcom konkrétne uvedenú činnosť; rovnako zo zákona o slobode informácií nevyplýva, že by povinné osoby museli vykonávať na žiadosť oprávnených osôb také úkony, ktoré nesmerujú k výkonu ich právomoci, ako v danom prípade podávanie právne záväzného výkladu k právnym predpisom, ale len aplikácia príslušných právnych predpisov v rozsahu jeho pôsobnosti. Tvrdil, že oprávnené osoby môžu požadovať len informácie o takých im neznámych skutočnostiach, ktoré má povinná osoba k dispozícii a ktoré je povinná na žiadosť poskytnúť. Mal za to, že v danom prípade možno žalobcovu žiadosť jednoznačne považovať za právne poradenstvo, resp. výkladové stanovisko k aplikácii ustanovení právnych noriem, keď zo žalobcovej strany išlo o pokyn smerujúci k povinnej osobe na preštudovanie predloženej prílohy a následne jej vyhodnotenie s cieľom určiť v danom konkrétnom prípade zákonnú lehotu, v ktorej je správca bytového domu na základe opravného vyúčtovania nákladov spojených s užívaním po uplatnení reklamácií vyúčtovania nákladov vlastníkom bytu povinný vrátiť preplatok. Ďalej konštatoval, že zákon o slobode informácií je budovaný na určitých princípoch, ktoré treba v záujme riadnej realizácie ústavného práva na informácie garantovaného ústavou zohľadňovať, pričom jedným z týchto princípov je aj princíp prednosti obsahu pred formou t.j. povinné osoby posudzujú podania podľa obsahu, nie formy (označenia). Tvrdil, že z uvedeného tak možno vyvodiť, že pokiaľ žiadateľ svoje podanie nazve žiadosťou o informáciu, no z obsahu podania je nepochybné, že sa o informáciu nejedná, povinnosť vyplývajúca povinnej osobe postupovať podľa zákona o slobode informácií nie je daná. Uviedol, že v prípade ak aj napriek výslovnému označeniu žiadosti ako žiadosti o informáciu podľa zákona o slobode informácií z obsahu tejto žiadosti vyplýva, že sa nejedná o informáciu spadajúcu pod režim zákona o slobode informácií, povinná osoba nie je viazaná v takomto prípade zákonom o slobode informácií, a teda ani postupom a lehotami ustanovenými týmto zákonom. Mal za to, že v danom prípade postup prvostupňového správneho orgánu bol súladný so file_2.jpg

file_3.wmf

zákonom o slobode informácií, pretože prvostupňový správny orgán nebol oprávnený žalobcovi poskytnúť právnu radu resp. stanovisko spojené s aplikáciou právnych predpisov, v opačnom prípade by konal nad rámec oprávnení stanovených mu zákonom a teda v rozpore s čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky. Konštatoval, že neformálnym postupom povinnej osoby mimo zákona o slobode informácií nedošlo k porušeniu zákona o slobode informácií a ani k porušeniu práv žalobcu vyplývajúcich mu zo zákona o slobode informácií. Mal za to, že nakoľko povinnej osobe právna povinnosť vyhovieť žiadosti žalobcu zo zákona o slobode informácií nevyplývala, potom ani odpoveďou povinnej osoby na žiadosť žalobcu po lehote stanovenej zákonom o slobode informácií nemohlo dôjsť k negatívnejmu zásahu do práva žalobcu na informácie a tým ani k naplneniu objektívnej stránky priestupku na úseku slobodného prístupu k informáciám podľa § 21a ods. 1 písm. c) zákona o slobode informácií porušením inej povinnosti ustanovenej týmto zákonom. Poukázal na rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 1S/125/2015 zo dňa 21.04.2016, ako aj na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7Sž/5/2016 zo dňa 14.12.2017. Ďalej uviedol, že dôvody hodné osobitného zreteľa tak ako ich má na mysli § 79 ods. 3 zákona o priestupkoch sa môžu mimo iné týkať aj file_4.jpg

file_5.wmf

sociálnej situácie účastníkov a v takomto prípade je potrebné pri posudzovaní okolností hodných osobitného zreteľa prihliadať na osobné, majetkové, zárobkové a iné pomery účastníka konania. Tvrdil, že z dokladov predložených žalobcom bolo zrejmé, že jediný zdroj príjmu žalobcu je invalidný dôchodok v sume 301,50 eur mesačne, čo je suma presahujúca iba o 86,67 eur životné minimum, ak ide o jednu plnoletú fyzickú osobu, a teda na základe týchto skutočností možno považovať sociálnu situáciu žalobcu v danom prípade za dôvod hodný osobitného zreteľa.

6. Vzhľadom na uvedené skutočnosti žalovaný rozhodnutím č. E./XXXXXX-XXX zo dňa 12.10.2020, zmenil Rozhodnutie tak, že výrok Rozhodnutia v časti uloženia povinnosti žalobcovi uhradiť štátu trovy konania vo výške 16 eur nahradil výrokom, ktorým podľa § 79 ods. 3 zákona o priestupkoch od uloženia povinnosti žalobcovi uhradiť štátu trovy spojené s prejednaním priestupku celkom upustil. Výrok Rozhodnutia v ostatných častiach ponechal v platnosti (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“). Napadnuté rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 29.10.2020.

II. Žaloba

7. Žalobca sa v konaní domáha preskúmania zákonnosti napadnutého rozhodnutia, jeho zrušenia a vydania sankčnej moderácie – žiadal, aby správny súd v rozhodnutí uznal obvineného za vinného z priestupku v súlade s ust. § 21a zákona o slobode informácií v kontexte s priestupkovým zákonom a správnym poriadkom a uložil obvinenému sankciu vyplývajúcu z ust. § 21a zákona o slobode informácií, ako aj povinnosť nahradiť trovy spojené s prejednaním priestupku. Mal za to, že konanie obvineného naplnilo skutkovú podstatu priestupku ustanovenú v § 21a ods. 1 písm. c) zákona o slobode informácií, čím došlo k porušeniu práva na sprístupnenie informácií.

8. Poukázal na to, že rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7SŽi/5/2016 zo dňa 14.12.2017, ktorý aplikoval žalovaný v napadnutom rozhodnutí, nie je publikovaný (uverejnený) v Zbierke stanovisk Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a preto nie je právne záväzný pre rozhodovaciu činnosť súdov Slovenskej republiky a orgánov verejnej správy. Bol taktiež toho názoru, že ani aplikovanie rozsudku Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 1S/125/2015 zo dňa 21.04.2016 zo strany žalovaného v napadnutom rozhodnutí nemá oporu v zákone. Uviedol, že nakoľko sa žalovaný riadil spomínanými rozhodnutiami, tak jeho postup bol nezákonný.

9. Tvrdil, že jeho žiadosť o poskytnutie informácií zo dňa 06.08.2019 obsahovala požadované sprístupnenie informácií, ktoré má povinná osoba k dispozícii, a ktoré je povinná na žiadosť poskytnúť, teda informácií, ktoré patria do zákonnej pôsobnosti Inšpektorátu SOI pri výkone jej kontrolnej činnosti u podnikateľského subjektu Stavebné bytové družstvo Bratislava I. Mal za to, že povinná osoba je povinná v súlade s ust. § 2 a § 3 ods. 1 zákona o slobode informácií sprístupňovať všetky informácie, ktoré má k dispozícii, a teda má plnú informačnú povinnosť. Tvrdil, že jeho žiadosť o sprístupnenie informácií spadala do rámca zákona o slobode informácií a informácia mu mala byť takto aj riadne poskytnutá. Konštatoval, že v opačnom prípade mala povinná osoba postupovať v súlade s ust. § 18 ods. 2 zákona o slobode informácií a vydať rozhodnutie o nevyhovení žiadosti o sprístupnenie informácie, ktoré malo obsahovať všetky náležitosti rozhodnutia správneho orgánu, tak ako to definuje ust. § 47 správneho poriadku. Mal za to, že odpoveď povinnej osoby číslo 3564/2/2019 zo dňa 13.08.2019, ktorá mu bola doručená dňa 30.08.2019, nemá predpísané zákonné náležitosti, a teda obvinený ako zodpovedný zamestnanec povinnej osoby za vybavovanie infožiadostí, svojim subjektívnym názorom a posúdením jeho žiadosti o sprístupnenie informácií ako žiadosti o právne poradenstvo, a teda jeho subjektívnym výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, porušil povinnosti vyplývajúce zo zákona o slobode informácií. Záverom konštatoval, že postup žalovaného bol podľa jeho názoru nezákonný, nepredvídateľný, nečitateľný a prekvapivý.

III. Vyjadrenie žalovaného k žalobe

10. Žalovaný vo vyjadrení k žalobe zo dňa 17.01.2022 namietol aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu na podanie žaloby. Konštatoval, že žalobca správnu žalobou napáda jeho rozhodnutie výlučne v časti, v ktorej bolo zamietnuté odvolanie žalobcu a bolo potvrdené Rozhodnutie čo do výroku, ktorým bolo konanie o priestupku podľa § 21a ods. 1 písm. c) zákona o slobodnom prístupe k informáciám začaté na základe návrhu žalobcu zastavené, pretože skutok, o ktorom sa koná, nie je priestupkom. Mal za to, že v dôsledku toho, že sa žalobca domáha správneho súdneho prieskumu napadnutého rozhodnutia v časti, v ktorej bola posudzovaná vina obvineného, žalobca v konaní nie je aktívne vecne legitimovaný, nakoľko jeho práva alebo právom chránené záujmy nemohli byť napadnutým rozhodnutím orgánu verejnej správy porušené alebo priamo dotknuté. V tejto súvislosti poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 8Asan/3/2019 zo dňa 26.09.2019. Z uvedeného dôvodu navrhol, aby správny súd žalobu podľa § 98 ods. 1 písm. e) Správneho súdneho poriadku uznesením ako podanú zjavne neoprávnenou osobou odmietol. Uviedol, že v prípade, ak správny súd žalobu neodmietne, tak trvá na tom, že napadnuté rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonom, je vecne správne a riadne odôvodnené. Konštatoval, že v danom prípade žalobca od povinnej osoby žiadal informáciu aká je v konkrétnom prípade v zmysle k žiadosti doloženej prílohy zákonná lehota na vrátenie preplatku správcom bytového domu na základe opravného vyúčtovania nákladov spojených s užívaním po uplatnení reklamácií vyúčtovania nákladov vlastníkom bytu. Mal za to, že odpoveď na takúto žiadosť žalobcu možno považovať jednoznačne za právne poradenstvo, resp. výkladové stanovisko k aplikácii ustanovení právnych noriem, keď v

danom prípade žiadosť žalobcu možno považovať jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností za pokyn smerujúci k povinnej osobe na preštudovanie predloženej prílohy a následne jej vyhodnotenie s cieľom určiť v danom konkrétnom prípade zákonnú lehotu, v ktorej je správca bytového domu na základe oprávneného vyúčtovania nákladov spojených s užívaním po uplatnení reklamácií vyúčtovania nákladov vlastníkom bytu povinný vrátiť preplatok. Tvrdil, že nakoľko v danom prípade išlo v predmetnej žiadosti žalobcu o právne poradenstvo, resp. výkladové stanovisko, nebolo možné túto žiadosť žalobcu považovať za žiadosť o poskytnutie informácie podľa zákona o slobode informácií. Konštatoval, že zákon o slobode informácií je budovaný na určitých princípoch, ktoré treba v záujme riadnej realizácie ústavného práva na informácie garantovaného ústavou zohľadňovať, pričom jedným z tých princíпов je aj princíp prednosti obsahu pred formou t.j. povinné osoby posudzujú podania podľa obsahu, nie formy (označenia). Uviedol, že pokiaľ aj žiadateľ svoje podanie nazve žiadosťou o informáciu, no z obsahu podania je nepochybné, že sa o informáciu nejedná, povinnosť vyplývajúca povinnej osobe postupovať podľa zákona o slobode informácií nie je daná. Tvrdil, že v prípade ak aj napriek výslovnému označeniu žiadosti ako žiadosti o informáciu podľa zákona o slobode o informácie z obsahu tejto žiadosti vyplýva, že sa nejedná o informáciu spadajúcu pod režim zákona o slobode informácií, povinná osoba nie je viazaná v takomto prípade zákonom o slobode informácií, a teda ani postupom a lehotami ustanovenými týmto zákonom. Mal za to, že postup povinnej osoby bol súladný so zákonom o slobode informácií, pretože povinná osoba v danom prípade nebola oprávnená žalobcovi poskytnúť právnu radu resp. stanovisko spojené s aplikáciou právnych predpisov, v opačnom prípade by konala nad rámec oprávnení stanovených mu zákonom a teda v rozpore s čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky. Poukázal na to, že obsahom základného práva na informácie nie je právo dostať informácie podľa predstáv a očakávaní žiadateľa, pričom pojem informácia treba vykladať v súlade s účelom zákona o slobode informácií, ktorým je presadenie princípu publicity a otvorenosti verejnej správy. Bol toho názoru, že predmetom sprístupňovania sú informácie týkajúce sa výkonu verejnej moci a nie poskytovanie právneho poradenstva alebo výkladu zákona ako v danom prípade, pričom neformálnym postupom povinnej osoby mimo zákona o slobode informácií nedošlo k porušeniu zákona o slobode informácií a ani k porušeniu práv žalobcu vyplývajúcich mu zo zákona o slobode informácií. Mal za to, že nakoľko povinnej osobe právna povinnosť vyhovieť žiadosti žalobcu zo zákona o slobode informácií nevyplývala, potom ani odpoveďou povinnej osoby na žiadosť žalobcu po lehote stanovenej zákonom o slobode informácií nemohlo dôjsť k negatívnemu zásahu do práva žalobcu na informácie a tým ani k naplneniu objektívnej stránky priestupku na úseku slobodného prístupu k informáciám podľa § 21a ods. 1 písm. c) zákona o slobode informácií porušením inej povinnosti ustanovenej týmto zákonom. Tvrdil, že ak nebola v danom prípade vzhľadom na charakter požadovanej informácie daná povinnosť vyplývajúca zo zákona o slobode informácií nemohla byť takáto povinnosť ani porušená. Záverom opätovne navrhol žalobu odmietnuť, respektíve ako nedôvodnú ju rozsudkom zamietnuť.

IV.

Replika

11. Žalobca vo svojom vyjadrení k vyjadreniu žalovaného k žalobe zo dňa 31.03.2022 zotrval na svojich argumentoch uvedených v žalobe. Navrhol rozhodnúť v zmysle petitu žaloby.

V.

Relevantné právne predpisy

12. Podľa § 2 ods. 1 zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok (ďalej len „SSP“), v správnom súdnictve poskytuje správny súd ochranu právam alebo právom chráneným záujmom fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy a rozhoduje v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

13. Podľa § 2 ods. 2 SSP, každý, kto tvrdí, že jeho práva alebo právom chránené záujmy boli porušené alebo priamo dotknuté rozhodnutím orgánu verejnej správy, opatrením orgánu verejnej správy, nečinnosťou orgánu verejnej správy alebo iným zásahom orgánu verejnej správy, sa môže za podmienok ustanovených týmto zákonom domáhať ochrany na správnom súde.

14. Podľa § 6 ods. 1, 2 písm. b) SSP (1) Správne sudy v správnom súdnictve preskúmajú na základe žalôb zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, opatrení orgánov verejnej správy a iných zásahov orgánov verejnej správy, poskytujú ochranu pred nečinnosťou orgánov verejnej správy a rozhodujú v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

(2) Správne súdy rozhodujú v konaniach o
b) správnych žalobách vo veciach správneho trestania

15. Podľa § 98 ods. 1 písm. e) SSP, správny súd uznesením odmietne žalobu, ak bola podaná zjavne neoprávnenou osobou.

16. Podľa § 178 / Žalobná legitímácia /ods. 1 SSP, žalobcom je fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá o sebe tvrdí, že ako účastník administratívneho konania bola rozhodnutím orgánu verejnej správy alebo opatrením orgánu verejnej správy ukrátená na svojich právach alebo právom chránených záujmoch.

17. Podľa § 5 ods. 11 SSP, konanie pred správnym súdom funkčne súvisí s výkonom dozoru prokurátora nad zachovávaním zákonnosti orgánmi verejnej správy podľa osobitného predpisu.

18. Podľa § 45 ods. 1 SSP, prokurátor je oprávnený podať správnu žalobu podľa § 6 ods. 2 písm. a) až d) proti rozhodnutiu orgánu verejnej správy alebo opatreniu orgánu verejnej správy, proti ktorému podal protest, ktorému nebolo vyhovené.

VI.

Skutkové a právne závery správneho súdu

19. Správny súd sa v prvom rade zaoberal otázkou, či žalobou napadnuté rozhodnutie je spôsobilé byť predmetom prieskumu pred správnym súdom na podklade žaloby žalobcu.

20. Z administratívneho spisu žalovaného mal správny súd osvedčené, že žalobca podal dňa 30.08.2019 prvostupňovému správne orgánu návrh na začatie konania o priestupku na úseku práva na prístup k informáciám, ktorého sa mal dopustiť obvinený (F. G. H., nar. XX.XX.XXXX, vedúci právneho odboru Inšpektorátu SOI) tým, že žiadosť žalobcu zo dňa 06.08.2019 o poskytnutie informácií v zmysle zákona o slobode informácií ako zodpovedná osoba žiadnym postupom ani spôsobom nevybavil. Prvostupňový správny orgán vydal vo veci Rozhodnutie, ktorým konanie zastavil, pretože skutok, o ktorom sa koná, nie je priestupkom. Súčasne bolo rozhodnuté o trovách správneho konania tak, že žalobcovi bolo uložené zaplatiť paušálne trovy konania vo výške 16 eur. Proti Rozhodnutiu podal odvolanie žalobca, o ktorom rozhodol žalovaný napadnutým rozhodnutím, a to tak, že Rozhodnutie zmenil nasledovne: výrok Rozhodnutia v časti uloženia povinnosti žalobcovi uhradiť štátu trovy konania vo výške 16 eur nahradil výrokom, ktorým podľa § 79 ods. 3 zákona o priestupkoch od uloženia povinnosti žalobcovi uhradiť štátu trovy spojené s prejednaním priestupku celkom upustil. Výrok Rozhodnutia v ostatných častiach ponechal v platnosti.

21. Správny súd posúdil žalobu žalobcu, pričom ustálil, že rozhodnutie žalovaného bolo žalobcom napadnuté správnu žalobou výlučne v časti, v ktorej bolo prakticky zamietnuté odvolanie žalobcu a bolo potvrdené Rozhodnutie (teda v časti v ktorej žalovaný výrok Rozhodnutia ponechal v platnosti) čo do výroku, ktorým bolo konanie o priestupku podľa § 21a ods. 1 písm. c) zákona o slobodnom prístupe k informáciám začaté na základe návrhu žalobcu, ktorého sa mal v zmysle návrhu na prejednanie priestupku dopustiť obvinený, tým, že žiadosť žalobcu zo dňa 06.08.2019 o poskytnutie informácií v zmysle zákona o slobode informácií ako zodpovedná osoba žiadnym postupom ani spôsobom nevybavil, zastavené, pretože skutok, o ktorom sa konalo, nie je priestupkom.

22. Rozhodujúcou skutočnosťou, ktorú bol správny súd povinný skúmať, bolo posúdenie aktívnej vecnej legitímácie žalobcu na podanie žaloby v rozsahu, v ktorom napadnuté rozhodnutie žalovaného napádal - čo do výroku o zastavení priestupkového konania.

23. Správny súd konštatuje, že Najvyšší súd Slovenskej republiky sa opakovane zaoberal otázkou aktívnej vecnej legitímácie v prípade prieskumu správnych trestných rozhodnutí, ktoré konania boli zastavené, viď. rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Sžo/233/2009 z 22. februára 2011, zverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR pod č. R 27/2012 a sp. zn. 6Asan/3/2017 zo 14. júna 2018, zverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR pod č. R 9/2019, z ktorých doslovne vyplýva, že predmetom súdneho prieskumu na návrh žalobcu - poškodeného nemôže byť rozhodnutie žalovaného o zastavení priestupkového konania, z dôvodu, že obvinenému nebolo preukázané spáchanie skutku, ktorý sa mu kládol za vinu. Citovaný

právny názor považoval za ústavnokonformný aj Ústavný súd Slovenskej republiky (uznesenie č. k. I. ÚS 369/2018-8 zo 14. novembra 2018). V tejto súvislosti správny súd poukazuje aj na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 8Asan/3/2019 zo dňa 26.09.2019.

24. Osobitosťou prejednávanej veci je, že priestupky na úseku práva na informácie, ktoré sú predmetom konania, môžu byť prejednané len na návrh postihnutej osoby, jej zákonného zástupcu alebo opatrovníka, pričom navrhovateľ je účastníkom konania o priestupku (§ 21a ods. 3 zákona o slobodnom prístupe k informáciám). Na priestupky a ich prejednávanie sa vzťahuje všeobecný predpis o priestupkoch (§ 21a ods. 6 zákona o slobodnom prístupe k informáciám).

25. Všeobecný predpis o priestupkoch (zákon o priestupkoch) priznáva navrhovateľovi právo podať odvolanie proti tej časti rozhodnutia, ktorá sa týka vyslovenia viny obvineného z priestupku, jeho povinnosti uhradiť trovy konania a proti rozhodnutiu o zastavení konania. Žalobca toto svoje právo využil a o jeho odvolaní bolo rozhodnuté žalobou napadnutým rozhodnutím žalovaného.

26. Správny súd konštatuje, že napriek tomu, že predmetné rozhodnutia (R 27/2012 a R 9/2019) upravovali mierne odlišný skutkový a právny vzťah - žalobu podával poškodený, ktorý v administratívnom konaní nebol oprávnený podať odvolanie, účel a aplikácia právnych predpisov je pre posudzovanú vec totožná, keď vzťah medzi obvineným a poškodeným je vždy súkromnoprávny a jeho predmetom je výlučne majetkovoprávny nárok, zatiaľ čo posudzovanie viny a následného trestu je zo zákona zverené príslušným orgánom štátnej správy a preto, s ohľadom na ich mocenské postavenie, nie je ovplyvniteľné účastníkom konania. Vzhľadom na uvedené mal správny súd za to, že aktívna legitímácia žalobcu je teda daná len v časti, v ktorej je predmetom majetkovoprávny nárok - spravidla nárok na náhradu škody, resp. ujmy nemajetkovej povahy.

27. Tým, že sa žalobca domáhal správneho súdneho prieskumu napadnutého rozhodnutia žalovaného v časti, v ktorej bola posudzovaná vina obvineného, správny súd dospel k záveru, že žalobca v konaní nie je aktívne vecne legitimovaný, nakoľko jeho práva alebo právom chránené záujmy nemohli byť napadnutým rozhodnutím orgánu verejnej správy porušené alebo priamo dotknuté.

28. Správny súd konštatuje, že aktívne legitimovaným subjektom na správny súdny prieskum správneho trestného rozhodnutia - čo do výroku o zastavení priestupkového konania na úseku práva na prístup k informáciám, je výlučne prokurátor reprezentujúci verejný záujem, v zmysle jeho oprávnení podľa § 21 a nasl. zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v spojení s § 5 ods. 11, § 45 a nasl. SSP, a teda žalobca mal možnosť podnetom podľa § 31 a nasl. zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre domáhať sa preskúmania zákonnosti rozhodnutia o zastavení predmetného priestupkového konania, ktoré právo, vychádzajúc z obsahu pripojeného administratívneho spisu žalovaného, nevyužil.

29. Vzhľadom na skutočnosť, že žalobca pre toto konanie nie je aktívne vecne legitimovaným subjektom, nebol oprávnený na podanie správnej žaloby. Z uvedeného dôvodu správny súd podľa § 98 ods. 1 písm. e) SSP správnu žalobu odmietol.

30. Keďže žaloba bola odmietnutá, o trovách konania správny súd rozhodol podľa § 170 písm. a) SSP.

31. Podľa § 170 SSP, žiaden z účastníkov konania nemá právo na náhradu trov konania, ak

- a) žaloba bola odmietnutá,
- b) konanie bolo zastavené,
- c) konanie bolo začaté na základe žaloby prokurátora,
- d) ide o konanie o kompetenčnej žalobe.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu možno podať kasačnú sťažnosť v lehote jedného mesiaca od jeho doručenia na Správny súd v Bratislave.

V kasačnej sťažnosti sa musí okrem všeobecných náležitostí podania podľa § 57 uviesť označenie napadnutého rozhodnutia, údaj kedy napadnuté rozhodnutie bolo sťažovateľovi doručené, opísanie rozhodujúcich skutočností, aby bolo zrejmé, v akom rozsahu a z akých dôvodov podľa § 440 sa podáva

a návrh výroku rozhodnutia. Sťažnostné body možno meniť len do uplynutia lehoty na podanie kasačnej sťažnosti (§ 445 ods. 1, 2 SSP).